

Udateret

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Thora Constantin-Hansen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Brevet er udateret

Generel kommentar:

Værnehjemmet nævnes også i et andet brev til Thora Constantin-Hansen. Se Udateret. Muligvis fra september 1900.

Arkivplacering:

Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller fortæller, at hun har forsøgt at bruge Thora Constantin-Hansens tre paragraffer, men at rådene ikke er så nemme at følge, når det kommer til "troiden" i hende selv. Afslutningsvis fortæller hun, at hun har kontaktet værnehjemmet.

TRANSSKRIFTION

Kære Thora Constantin-Hansen!

De er forfærdelig rar! Det har jeg jo nok vidst tidligere, men ikke af egen Erfaring før i den sidste Tid. At De ikke alene er venlig og rar imod mig, naar De træffer mig, men at De endogsaa gider tænke paa mig og have Ulejlighed med mig, ogsaa naar jeg er borte! De gør Dem ikke nogen Forestilling om, hvor glad jeg blev, jeg følte mig netop saa ene og forladt som var der ikke andre Mennesker paa Jorden, og saa kom Deres Brev. Tak! "De tre Paragraffer" har allerede hjulpet mig nogle Gange, mest dog fordi jeg saa kom til at tænke på Dem, selve Raadene er det ikke saa nemt at følge. Jeg kan virkelig ikke have Medlidenhed med Troiden i mig, jeg ligner for meget min Bedstefader, der mente, at med ondt skal ondt fordrives - særlig naar det er inde i mig selv. Det er heller ikke endnu lykkedes med den bestemte "Modtagelsestid", for jeg tror, disse "Gæster" er endnu mere stædige end den allerstædigste Olivia, men jeg kæmper for det. Og saa har jeg Lyst at sige Dem en Ting til, for at De i Fremtiden - hvad der end sker - ikke skal blive skuffet: Jeg er meget værre end De tror, til Tider helt blottet for, hvad der er ædelt og godt - saa forfærdelig ubetydelig, at dersom nogen saa ind i mig, vilde der ikke være det mindste at holde af - bare Ondskab og Lavhed, og det er ikke bare en Følelse jeg har, der er saadan, jeg ved det jo, derfor ønsker jeg tit, at ikke en eneste holder af mig, for saa blir ingen jo da skuffede. De maa heller ikke tro, at der blir noget godt ud af mig engang, for det gør der ikke.

- Ved Gennemlæsning ser jeg nok, at jeg med det sidste i Brevet har ophævet Gyldigheden af Takken jeg skrev først i Brevet, men lad dog det sidste gælde, det er mig virkelig en Lettelse, at ingen holder af mig. Men Sandheden af den allerførste Sætning fornægter jeg dog aldrig. Jeg har de sidste Aar forsøgt at stive mig af ved at ironisere og spotte - meget af det [fortjente?] heller ikke bedre - maaske hævner det sig nu, ialfald savner jeg nu lidt af den Selvfølelse, jeg den Gang havde, nu da jeg selv er kommen under Kritiken.

Vil De hilse Deres Søster!

Olivia Holm Møller.

I Dag har jeg skrevet til Værnehjemmet, det har ikke været mig muligt at faa det allernødvendigste ordnet før, nu vil jeg haabe der alligevel er Plads.

Kunne jeg bare faa noget Arbejde ved Siden af, men det er vist meget vanskeligt, jeg har spurgt hos en Frk Crone - min tidligere Lærerinde i Træskæring - om ikke der kunne være noget at gøre, men hun forsikrede, at det var meget vanskeligt, hun vidste det af Erfaring. Nu tror jeg, jeg lader være at gøre mere, før jeg kommer der over, maaske der da kan være noget, - Syning el. lignende, at faa. Det gaar nok.

Det skal gaa.

Venlig Hilsen Olivia

Kære Thora Constantin Clausen!

De er forfædelig ras! Det har jeg jo nok
vidst tidligere, men ikke af egen Erfaring
før i den sidste Tid. At De ikke alene er
vredt og ras imod mig, naar De træffer mig, men
at De endogsaa gider tænke paa mig og have
Ulyghed med mig, ogsaa naar jeg er borte!
De gør Dem ikke nogen forestilling om, hvor
glad jeg blev, jeg følte mig meget saa ene og forladt
som var der ikke andre Mennesker paa Jorden,
og saa kom Deres Brev. Tak! "De 3 Paragraffer"
har allerede hjulpet mig nogle Gange, mest dog
fordi jeg saa kom til at tænke paa Dem, selv
Naadene er det ikke saa nemt at følge. Jeg kan
nok ikke have Medlidenhed med Torden imig,

jeg ligner for migsel min Bedstefader, der mente, at
med ondt skal ondt forsvinde — selv naar det er
inde i mig selv. — Det er heller ikke endene
lykkedes med den hvide Modtagelsestid, for
i det, disse Gæster er endene men stadig med
den allerstædigste Alene, men i kæmpes for det.
Og saa har jeg et øje, der er i mig til, for at de
i Trinitiden — hvad det end er — ikke skal
Alene skuffes: jeg er meget roen end de her,
til tiden held blot for, hvad det er godt og godt —
saa forstædt, ubetydelig, at desuden nogen saa ind
i mig, vilde det ikke være det umiddelbare at holde
af — bare Venskab og Løstid, og det er ikke bare
en stilette jeg har, det er saadan, jeg ved det jo,
dofor ønsker jeg, at ikke en eneste holder af mig,
for saa blir ingen jo da skuffede. De maa
heller ikke tro, at der blir noget godt end af mig,
engang, for det gør det ikke.
— Ved Benvenstning ser jeg, at jeg med
det sidste i Brønd har opbevaret Lykkeligheden

af Takken jeg skrev først i Brønd, med det dog
det sidste gælder, det er mig vistnok en Lette,
at ingen holder af mig. Men Sandheden af
den allersidste Skrivelse forsvager jeg dog aldrig.
Jeg har de sidste her forsigtigt at sige mig af
ved at vovise og spille — meget af det forsvinder
heller ikke bide — maaske kommer det sig, men
sælfaldt saame jeg, men bide af den Skuffelse,
jeg den Gang havde, og nu da i selv er kommen
inden Fortiden.
Vil De hilse Deres Fader!

Olson Helen datter.

7 Dag har vi skrevet til Venskabsvennen, det har ikke
været mig muligt at fæse det allertidvæsende ord
for, men nu jeg har det alligevel er fædet.
Hvad jeg har for mig selv og det sidste af, men
det er vist meget smukt, jeg har spægt hos en fra
Crona — men heller en Lærende i Træskov — men ikke
der kunne være noget at gøre, men hun fortæller,

at dit vor meget ønskeligt, kunne vides det af
Borgerne. Nu har i, i lade vor at gøre mere,
for i kommer de vor, måske de da kan vor noget,
- Lyng og liguende, at for. Det gaar nok.
Det skal gaa.

Vedlig. Hilsen. Oliver.